

hålpackning och tätning vid stenspräckning

Det är normalt och nödvändigt att packa och i vissa fall täta borrhål som ämnas användas för stenspräckning eller bergspräckning. Syftet med tätningen är att kvarhålla de gaser som genereras när drivmedlet förbränns i borrhålet. Eftersom olika situationer kräver olika mycket spräckenergi kan olika typer av tätning krävas. Olika stenspräckare har också olika egenskaper och det är alltid rekommenderat att noga laborera och testa hur effekten från olika stenspräckningspatroner påverkas vid olika packningstekniker.

Den första och vanligaste packningsmassan är vanligt vatten. Efter att stenspräckaren har placerats i borrhålet fylls hålet med vatten och packningen anses klar. Nackdelen med denna metod är att friktionen mellan vattenpelaren och bergväggen kring borrhålet är så låg så att gasenergin lätt slipper ut via borrhålet istället för att bryta berget.

För att öka tyngden på patronen och därmed spräckeffekten används ofta vanlig sand. Patronen placeras i hålet, hålet fylls sedan till viss del med sand och sedan vatten. Denna metod ökar motståndet i borrhålet och mer energi kommer därför gå åt att spräcka berget.

En effektivare metod är att istället för att använda sand är att använda grus. Alltså, efter att patronen har placerats i borrhålet fylls hålet med grus. Efter gruset har fyllt hålet, håller man på vatten. Vattnet pressar då ut all luft som ligger mellan gruset och skapar ett tätt hål. Vid användning kommer gruset att haka i bergväggen och skapa en propp och därmed stänga in gaserna och maximera spräckningseffekten.

[bergspräckning](#)

[utbildad stenspräckare](#)